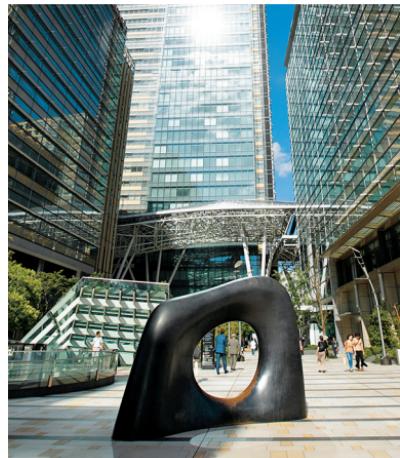

Nejlidnatější metropole na světě, epicentrum japonské ekonomiky, první linie módy, technologie i kultury

Tokio

- Úvod a mapa 64–67
- Centrum Tokia 68–69
- Moderní architektura 70–71
- Zážitek: Noc v kapslovém hotelu** 71
- Ginza-Hibija-Júrakučó 72–74
- Tokijský záliv 75–76
- Pouť geeka po Japonsku 77
- Vodní obchod: Co se děje v Japonsku
po setmění 78–79
- Roppongi 80–81
- Šibuja 82–83
- Dvě procházky čtvrti Šibuja 84–86
- Šindžuku 87–89
- Zážitek: Tlačenice v Šindžuku** 88
- Severozápad Tokia: z lidabaši
do Ikebukura 90–91
- Ueno 92–95
- Zážitek: Hanami** 94
- Dvě procházky po parku Ueno 96–97
- Akihabara 98–99
- Zážitek: „Maid café“ v Akihabare** 99

Městské centrum Tokia

- Asakusa 100–102
- Další zajímavá místa
v centrálním Tokiu 103
- Další zajímavá místa na předměstí
Tokia 103–104
- Hotely a restaurace
v Tokiu 361–365

Tokio

V roce 1603 bylo Edo – předchůdce Tokia – jen rybářskou vesničkou okolo starého hradu. Stalo se vojenským ústředím a nahradilo v této funkci Kjóto. V 18. století bylo největším městem na světě a dnes žije ve Velkém Tokiu přes 35 milionů obyvatel.

Noční krajina Tokia, největšího města na Zemi, září neonem a elektrickým světlem

Město založil šógun Tokugawa lejasu, velký sjednotitel Japonska. Edo bylo původně postaveno okolo velikého hradu (na jeho místě dnes stojí Císařský palác), v jehož zdech žila vládnoucí elita, a řemeslníci, obchodníci a zbytek obyvatelstva žili v Dolním městě (*shitamači*), které se táhlo na východ k řece Sumida. Časté požáry si vynutily celkovou přestavbu dřevěného města.

Navzdory častým potížím s požáry se Edo vyznačovalo společenskou stabilitou a ekono-

mickým růstem. Problém se vzpurnými soupeřícími knížaty daimjó byl vyřešen systémem střídání sídel, kdy pán každé provincie musel žít ob rok v Edu v symbolické službě šógunovi a udržovat si finančně vyčerpávající druhý domov. Když se daimjó vraceli domů, jejich rodiny zůstávaly v Edu v podstatě jako rukojmí pro případ nepokojů, a všechny sňatky schvaloval šógun osobně, čímž předcházela spojenectví velikých klanů. Přítomnost toliká zámožných daimjó svědčila rostoucí třídě obchodníků

a Edo se proměnilo ve velkolepé centrum umění, řemesla a potěšení.

Z mnoha požárů Eda byl nejhorší velký požár Meireki v roce 1657. Katastrofa je známá rovněž jako Furisode no kadži – požár dlouhých rukávů. Legenda přičítá původ požáru kimonu s dlouhými rukávy, které nosila dívka, jež se utrápila kvůli neopětované lásce. Kimono bylo po její smrti odevzdáno do chrámu, jehož kněz je prodal jiné dívce, která také zemřela – což se opakovalo celkem třikrát. Kněz nakonec hodil kimono na pánev se žhavým uhlím, poryv větru však způsobil požár chrámu a zažehl oheň, jenž zahubil přes 100 000 lidí.

V období Sakoku – národní izolace (1637–1868), kdy do Japonska nesměl vstoupit žádny cizinec a kdy žádny Japonec nesměl opustit zemi pod trestem smrti – se Edo stalo kolébkou japonské urbanistické kultury. Po roce 1868 sloužilo jako nový domov císařské rodině, která

TIP ZNALCE:

Na cestování po Tokiu se nejlépe hodí předplacený železniční pas Pasmo nebo Suica. S nimi se můžete v klidu vozit vlakem, metrem i autobusy.

– SHIGEO OTSUKA
šéfredaktor National Geographic Japan

po tišící let opustila Kjóto, a jako ohnisko západních vlivů a modernizace. Rozlehlá metropole přejmenovaná na Tokio (hlavní město východu) se stala městem japonských prvenství – mimo jiné v oblasti železnic, cihlových budov, továren, plynu, elektřiny, tramvají a telefonů.

Z Eda se nedochovalo téměř nic a většinu starého Tokia zničilo velké zemětřesení v oblasti

Cestování po Japonsku: Několik technických tipů

Většina ulic v Japonsku není pojmenovaná a v zemi je používán složitý systém adres založený na městských čtvrtích, blocích a budovách očíslovaných podle toho, kdy byly postaveny. Znamená to, že je prakticky nemožné najít nějaké místo pouze podle adresy. Turistické mapy se hodí na atrakce, ale jsou poněkud nespolehlivé, co se týče hotelů, a zcela nepoužitelné pro hledání restaurací. Máte-li chytrý telefon, uložte si do něj mapy oblasti, kterou máte v plánu navštívit, ještě s využitím hotelového Wi-Fi připojení. Můžete si také mapu čtvrti vytisknout na hotelovém počítači. Tento průvodce uvádí adresy v západním stylu (čtvrt, obvod, město), ale jakmile něco nemůžete nalézt, zkuste použít japonské pořadí: město, obvod, čtvrť. Nejlepší způsob, jak se orientovat, je používat pouze datovou SIM kartu v chytrém telefonu bez zámku pro jediného uživatele: Budete moci využívat GPS mapy bez roamingových poplatků. Také možnost podívat se na web na jízdní řády vlaků je k nezaplacení zvláště na venkově, kde jsou mezi vlaky

často dlouhé intervaly. Nejlepší vlakové jízdní řády v angličtině nabízí Hyperdia (www.hyperdia.com), užitečná také pro přesné plánování tras. SIM a další podobné karty jsou prodávány ve většině větších obchodů s elektronikou; ceny karet společnosti B-Mobile se pohybují od 120 amerických dolarů za jeden gigabyt dat na čtyři měsíce.

Pohyb cestovatelů po světě velmi silně ovlivnila různá technologická vylepšení, a hypermoderní Japonsko není v ničem pozadu. Aplikace v chytrých telefonech na bázi rozšířené reality, které překládají slova snímaná fotoaparátem (nejnovějším příkladem je Worldictionary v operačním systému iOS), vám pomohou rozepnout běžné znaky a místní názvy. Tyto aplikace využívají fotoaparát na vašem chytrém telefonu k načtení japonských slov a jejich překladu, takže zhruba víte, na co se díváte. Bohužel přístup na internet v Japonsku je do značné míry omezen na mobilní telefony, takže je tam podstatně méně míst s bezplatným Wi-Fi připojením než v jiných světových zemích.

Kantó v roce 1923 a zápalné pumy z druhé světové války. Poválečná rekonstrukce změnila staré město k nepoznání. Když návštěvníci přijíždějí k sedým průmyslovým čtvrtím po silnici z letiště Narita a míří do centra Tokia, jejich první dojmy jsou skličující. I přes nedostatek urbanistického plánování a betonovou architekturu v „západním stylu“ – jejíž účelem je daleko spíš odolnost proti zemětřesení a snížení nákladů než nějaká estetika – dokáže Tokio stále překvapit okamžiky nečekané krásy: kontrast svatyně obklopené mrakodrapy; jemná uhlazenost aranžmá *kaiseki*; sporé osvětlení nad národním pokladem uloženým v muzeu; nebo naopak oslnivá fluorescenční záře zvoucí stolovníky k neko nečným epikurejským potěšením. Moderní Tokio je kaleidoskop pro všechny smysly.

Za rušnými hlavními třídami se ukrývají klidnější obytné čtvrti s chrámy, svatyněmi, tržnicemi i hlavními ulicemi. Zatímco ve čtvrtích jako Ueno nebo Asakusa dodnes rezonují ozvěny minulosti, ve shlučích mrakodrapů nad Tokijským zálivem se tyčí budoucnost v celé své kráse. Jedno je jisté: Tokio nikdy nespí. Opanovaní návštěvníci zjistí, že změny se tam dějí rychle a snadno, jak se jádro japonské společnosti ze všech sil snaží zůstat v závodu o chrost budoucnosti o krok před zrychlující Asií. A nakonec je to právě tato energie, která návštěvníky nutí, aby se do elektrizující, fascinující metropole vraceli. ■

NENECHTE SI UJÍT:

Čerstvé suši na centrálním rybím trhu v Cukidži 75

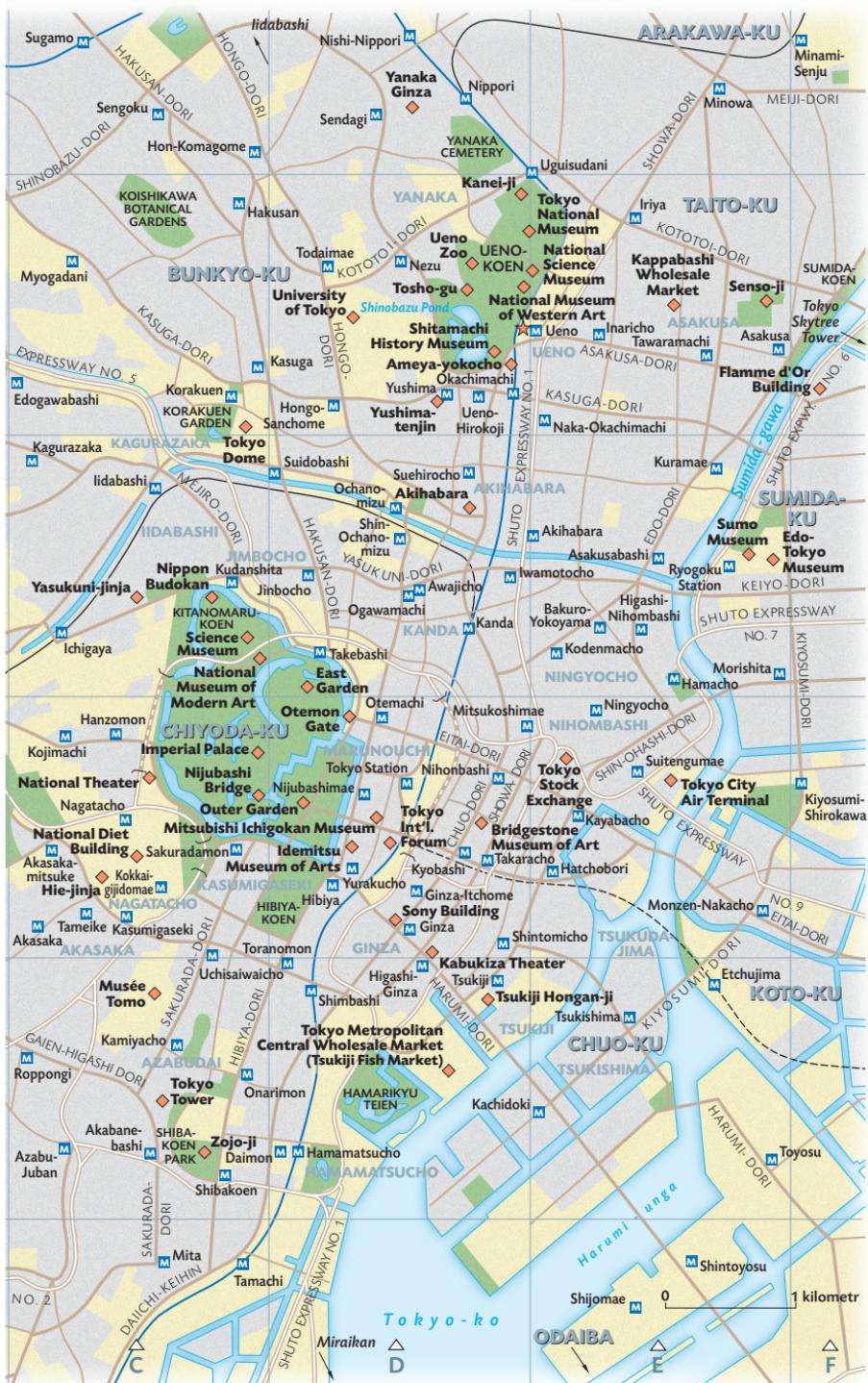
Procházku po Roppongi s nejlepšími muzeji umění a nočním životem v Tokiu 80–81

Divoké chvílinky s japonskou mládeží na křižovatce ve čtvrti Šibuja 82–83

Ochutnávku starého Tokia při návštěvě Sensódži v Asakuse 100–101

Tokijské panorama z ptačí perspektivy, z nové věže Tokyo Skytree 102

Centrum Tokia

Město Tokio, jemuž kdysi vévodil mohutný hrad, se dnes soustředuje okolo zříceniny hradu a sousedního Císařského paláce, z nějž shlíží císař na okolní bašty japonského obchodu, sídlo skutečné moci. Kromě více či méně nudných kancelářských budov nesmírně bohatých korporací tam lze najít několik velkých atrakcí pro turisty, včetně palácových zahrad, hrstky dobrých muzeí a několika staveb v raně západním stylu jako např. nedávno zrekonstruované tokijské nádraží.

Rozkvětlé třešně lemují vodní příkop Čidoriga-fuči kolem Císařského paláce

Císařský palác

- ▲ 67 C3
- ✉ 1-1 Chiyoda,
Chiyoda-ku
(správný výstup
ukazuje značky)
- ☎ 03/3213-1111,
kl. 485

▣ Pouze zahrady:
zavřeno v pondělí
a v pátek
s výjimkou
národních svátků.

Císařský
palác: otevřen
23. prosince,
2. ledna a v rámci
prohlídky
zamluvné měsíc
dopředu.

▣ metro: Otemachi

Císařský palác (Kókjo) stojí

na místě Edodžo, pevnosti ze 14. st., kterou v 90. letech 16. st. nádherně zrekonstruoval šógun Tokugawa Iejasu. V roce 1888 postavil císař Meidži na tomto místě nový palác.

Nový palác byl zničen během bombardování v roce 1945 a současná stavba byla dokončena v roce 1968. Masivní zdi a přilehlé příkopy jsou součástí původního hradního komplexu, stejně jako zrekonstruovaná brána Otemon, která stojí za proslulým přistupovým mostem Nidžúbaši a před Východními zahradami, což je místo, kde skutečně stál edský hrad. Elegantní zahrady plné ryb-

níků a sosen obsahují ruiny hradu a strážní budovu postavenou v roce 1863 – poslední původní dochovanou stavbu.

Východní zahrada (Higashi-gjójen) a zřícenina **Edodžó** jsou otevřeny celoročně, avšak samotný Císařský palác bývá veřejnosti otevřen pouze 2. ledna, v den císařových narozenin (23. prosince) nebo při vyhrazených prohlídkách. Nedostatek aktivit na místě, které kdysi bývalo srdcem národa, sice vyvolává v některých japonských návštěvnících pocity deprese, ale sotva přijde duben, rozkvětou okolo hradního příkopu třešně a pod jejich větvemi se stydlivě krčí

mladí milenci ve slibné atmosféře plné naděje.

Park na severní straně pozemků Císařského paláce, **park Kitano-maru (Kitanomaru-kóen)**, je významný kvůli **Nippon budókanu** (tel. 03/3216-5100), stadionu bojových umění, který nyní často slouží jako dějiště rockových koncertů. Nachází se zde také zajímavá muzea. **Muzeum vědy (Kagaku gijutsukan)**, 2-1 Kitanomaru-kóen, tel. 03/3212-2440), jež stojí asi 300 metrů jihovýchodně, sice nemá takovou reputaci jako muzeum stejného typu v parku Ueno (viz str. 93), ale interaktivní výstavy z něj dělají trvalý magnet pro školáky.

Napravo od vchodu do parku leží **Národní muzeum moder-**

ního umění (Kokuritsu kindai bijutsukan). Jde o jedno z nejlepších japonských muzeí moderního umění, v němž jsou zásadní sbírky současných umělců a výstavy sledují hlavní hnutí v japonském umění od epochy Meidži. **Galerie řemesel (Kógeikan)** sídlí v přilehlé budově ústředí císařské gardy z roku 1911 a najdete v ní výstavy na téma jako keramika, košíkářství, panenky, lakované nádobí nebo kovotepctví.

Východně od paláce leží **obchodní čtvrt Marunouči**. Z mnoha raně moderních cihlových budov, které tam kdysi stávaly, se dnes v lese skleněných věží ukrývají pouze tokiské nádraží, renovované v roce 2012 k přiležitosti stého výročí stavby, a stará budova Bank of Japan. Jedním stacionovým doplňkem je **muzeum Mitsubishi Ichigókan**, v roce 2010 postavená replika bankovního ústředí Mitsubishi, jež bylo postaveno původně v roce 1894 jakožto první západní stavba v Marunoči. Atraktivní cihlová budova v sobě dnes ukryvá čtyři každoroční umělecké expozice. Napříč přes křížovatku od budov muzea leží ultramoderní „Skleněný dům“ Mezinárodního fóra Tokio, éterická lodi proplouvající mezi těžkopádnými mrakodrapy. ■

TIP ZNALCE:
Tokio nejlépe vstřebáte procházkou po městě.
Webové stránky Japonského národního úřadu pro turistiku (www.jnto.go.jp) nabízejí perfektní pěší trasy.

– ROB GOSS

přispěvatel National Geographic

Park Kitanomaru (Kitanomaru-kóen)

▲ 67 C4
✉ jižně od stanice metra Kudanshita, pár kroků od severního východu z Východních zahrad Císařského paláce
🚇 metro: Kudanshita

Národní muzeum moderního umění

▲ 67 C4
✉ 3-1 Kitanomarukóen, Chiyoda-ku
☎ 03/5777-8600
🕒 otevřeno 10:00-17:00 (v pátek otevřeno do 20:00), zavřeno v pondělí
💲 \$\$
🚇 metro: Takebaši
www.momat.go.jp

Muzeum Mitsubishi Ichigókan

▲ 67 D3
✉ 2-6-2 Marunouchi, Chiyoda-ku
☎ 03/5405-8686
💲 \$\$\$
🚇 metro: Tokyo Station
🕒 zavřeno v pondělí

Karóši: Zabiják moderního Japonska

Karóši, pojem, který nedávno pronikl i do slavného *Oxfordského slovníku angličtiny*, znamená „smrt z prepracování“ a představuje dobrou metaforu japonské obchodní kultury jako celku. Neplacené přesčasy, práce odnášená domů a tlak na nevybíráni dovolené vedou k tomu, že řada zaměstnanců pracuje pro svou firmu 60 až 80 hodin (i více) týdně, čímž však obětuje

své zdraví i rodinné štěstí. Karóši má typický podobu srdečního infarktu nebo mozkové mrtvice, objevuje se však i u přepracovaných mladých lidí bez jakékoli anamnézy nemoci. Některé firmy se snaží přístup změnit, ale „méně hodin = větší produktivita“ je rovnice, která do japonské mentality „ganbatte!“ („pracuj tvrdě, dělej, co můžeš!“) zapadá jen málo.